

పంచవర్ష ప్రణాళిక

21-25

రచన:

పుచ్చలపల్లి సుందరయ్య

విశాలాంధ్ర ప్రచురణాలయం
విజయవాడ

ప్రచురణ నెం. 21

కాపీలు : 2000

ప్రథమ ముద్రణ

మార్చి '53

సాహితీ ప్రెస్, విజయవాడ - 2

1/16/2

మొదటి ప్రకరణం

భారత ప్రధానమంత్రి పండిట్ జవహర్లాల్ నెహ్రూ పంచ వర్ష ప్రణాళికను ప్రజాప్రతినిధుల సభలో ప్రవేశపెడుతూ, సోవియట్ యూనియన్లో మొదటి పంచవర్ష ప్రణాళిక జయప్రదమైన తర్వాత, ప్రతిదేశంలోనూ జాతీయ ప్రణాళికలు అవసరమనే భావం వ్యాపించిందని చెప్పాడు. ఈ ప్రజాభిప్రాయాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని భారతప్రభుత్వం తానూ ఒక ప్రణాళికను బయటపెట్టింది.

కాంగ్రెసుప్రభుత్వం అధికారంలోకి వచ్చిన 5 సంవత్సరాల అనంతరం కాంగ్రెసు వాగ్దానాలలోని బూటకత్వాన్ని ప్రజలు గ్రహించారు. గత ఎన్నికల్లో నూటికి 44 వంతులు మాత్రమే కాంగ్రెసుకు ఓటుచేశారు. మిగతా ప్రజలు వ్యతిరేకంగా ఓటు చేశారు. ఈ ప్రభుత్వాన్ని కాదని మరొక ప్రత్యామ్నాయ ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచగలిగేది కమ్యూనిస్టులు, ఇతర అతివాద ప్రజాస్వామ్య శక్తులేనని ప్రజలు భావిస్తున్నారు. అందుచేత ప్రజలలో తిరిగి భ్రమలుకలుగజేసి, తమ పరిపాలనను కొనసాగించు కోవటానికే కాంగ్రెసు ప్రభుత్వం ఈ ప్రణాళిక నుద్దేశించింది. ఈ ప్రణాళిక ప్రజల అవసరాలన్నింటినీ తీరుస్తుందనీ, కనీస జీవనభృతిని గ్యారంటీ

చేస్తుందనీ, క్రమబద్ధమైన ఆర్థికవిధానముద్వారా ప్రజలజీవితాన్ని ఉచ్చస్థాయికి కొనిపోతుందని ప్రభుత్వం ప్రచారంచేస్తూంది.

ఈ ప్రణాళికను జాగరూకతతో పరిశీలించి మనదేశాన్ని ఈ ప్లాను ఎక్కడికి తీసుకుపోతుందో తెలియజేయడమే మా ఉద్దేశ్యం.

ఈ క్రింది శీర్షికలక్రింద ఈ ప్రణాళికను పరిశీలనచేద్దాం.

1. వివిధరంగాల్లో ఈ ప్లాను సాధించేదేమిటి ?

2. ఈ ప్రణాళికను అమలుజరుపటానికిగల ఆర్థిక వనరులేవి? ప్రభుత్వం సూచించే పద్ధతుల్లో ప్రణాళిక లక్ష్యాల సాధనసాధ్యమవుతుందా ?

3. సోవియట్ యూనియన్ యొక్క మొదటి పంచవర్ష ప్రణాళికకు, చైనాలో సాధించిన ఉత్పత్తి లక్ష్యాలకు, మన ప్రభుత్వ పంచవర్ష ప్రణాళికకుగల తారతమ్యం.

4. ఈ సమస్యకు పరిష్కార మార్గమేమిటి ? పంచవర్ష ప్రణాళికను ఏ ప్రాతిపదికపై తయారుచేసియుండాలి?

“పనిచేసుకోవటానికి, సరిపోవునంత ఆదాయం సంపాదించుకోవటానికి, విద్య నేర్చునకోటానికి, ఇన్సూరెన్సు, ముసలితనంలోను, జబ్బుచేసినపుడు లేక ఇతరవిధంగా అశక్తులైనపుడు సహాయం కోరటానికి తమకు హక్కుండాలని ప్రజలు కోరుతున్నారు. తమ ప్రాథమికావసరాలను తీర్చుకోవాలనే కాంక్షయే ప్రజల పైకోర్కెలలో ప్రతిబింబిస్తోంది. దేశంలో ఉన్న వస్తుసంపదను, మానవశక్తిని చక్కగా వినియోగించుకొని అధికోత్పత్తిని సాధించటం, ఆర్థిక అసమానత్వాన్ని తొలగించటం—ఇవీ ప్రణాళిక సాధించవలసిన లక్ష్యాలు” అని ప్రణాళికలో పేర్కొనబడింది.

హర్షణీయమైన ఈ ఆశయాలు వివిధరంగాలలో పంచవర ప్రణాళిక సాధించదలచునున్న లక్ష్యాలద్వారా ఎంతవరకు సఫలీకృతమవుతాయో చూద్దాం.

5 సంవత్సరాల తరువాతకూడా ప్రజలకు యింతే ఆహారం !

ప్రణాళికలో ఇలా వుంది :

భారతదేశం జనాభా 36 కోట్లు. ఇందులోని ప్రతి నూరుమంది జనాభాలో 85 మంది పెద్దవాళ్లుగా లెక్కవేసుకొంటే, పూర్తి రేషను కావలసిన జనసంఖ్య 2898 లక్షలు.

ప్రస్తుతం భారతదేశంలో తిండిగింజల ఉత్పత్తి 4½ కోట్ల టన్నులు (60,47,56,100 బస్తాలు). గత 5 సంవత్సరాల్లో సగటున సంవత్సరానికి 30 లక్షల టన్నుల (4,09,75,600 బస్తాలు) వౌష్ణవికాసము చిగుచుతి చేసుకున్నాం. దిగుమతులతోసహా ఈ మొత్తంలో నూటికి 12½ వంతుల వౌష్ణవికాస విత్తనాలకొరకు గింజలు వగైరా మినహాయిస్తే ప్రజలకు మిగిలేది 4¼ కోట్ల టన్నులు (58,04,87,800 బస్తాలు). అంటే 2898 లక్షల ప్రజలకు 58,04,87,800 బస్తాల ఆహారం - అనగా సంవత్సరానికి 216.3 శేర్లు లేక రోజుకు ఒక్కొక్కరికి 0.59 శేర్లు (13.7 బెన్నులు) రేషను లభిస్తుంది.

ప్రభుత్వ అంచనాప్రకారం 5 సంవత్సరాల్లో జనాభా 2కోట్లు పెరుగుతుంది. అనగా పూర్తి రేషన్ కావలసినవారి సంఖ్య 170 లక్షలు పెరుగుతుంది. అప్పుడు పై రేషన్ ప్రకారం మనకు 5 కోట్ల 30 లక్షల టన్నుల ధాన్యం కావలసివుంటుంది.

ప్రణాళికప్రకారం 1956 ఆఖరుకు మన ఆహారధాన్యాల ఉత్పత్తి 65 లక్షల టన్నులు (8,87,80,480 బస్తాలు) పెరుగుతుంది. అనగా మొత్తం ఉత్పత్తి 515 లక్షల టన్నులు (66,92,68,280

బస్తాలు అవుతుంది). దీనినుంచి నూటికి 12½ వంతులచొప్పున విత్తనాలకు మినహాయిస్తే మిగిలేది 450 లక్షల టన్నులు (60,47,56,100 బస్తాలు). 3068 లక్షల ప్రజలకు ఈ ధాన్యాన్ని పంచితే ఒక్కొక్కనికి సంవత్సరానికి వచ్చే రేషను . 213 శేర్లు లేక దినానికి 0.56 శేర్లు (13.5 బొంబులు) అన్నమాట. (అనగా 0.2 బొంబులు తగ్గుతుంది).

అనగా 5 సంవత్సరాల అనంతరం పంచవర్ష ప్రణాళిక భారత ప్రజలకు వాగ్దానం చేసేది ఇప్పటికన్నా తక్కువ రేషను అన్నమాట! (పైగా ఈ నిర్వాకానికి, వచ్చే 5 సంవత్సరాల్లో 105 కోట్ల రూపాయలు ఖర్చుపెడుతుందట !!)

అయితే మానవుడు కేవలం ఏ బియ్యమో, జొన్నలో తిని ఉండలేడు. పప్పులు, పంచదార, నెయ్యి, నూనె వగైరా కావాలి. మానవుడు బ్రతకాలంటే, సాధారణంగా పని - పాటా చేసుకోవాలంటే ఈ క్రింది పదార్థాలు కూడా ఆయా కొలతల్లో కావాలని న్యూట్రీషన్ కమిటీ చెప్పింది.

పప్పు దినుసులు	3	బొంబులు
నెయ్యి లేక నూనె	2	,,
పంచదార	2	,,
మాంసం, చేప, గుడ్లు	5	,,
పాలు	10	,,
కూరగాయలు	16	,,

తిండి గింజల విషయం పైన చూచాం. మిగతా పదార్థాల విషయంలోకూడా ఇప్పుడు మనకెంత లభ్యమౌతున్నాయో ప్రణాళిక అనంతరం కూడా యించుమించుగా అంతే లభ్యమవుతాయని ప్రణాళికలోని అంకెలు చెపుతున్నాయి. ఇప్పుడు జరుగుతోన్న ఉత్పత్తి ప్రకారం మనకు 2 బొంబుల పప్పు దినుసులు, 1/2 బొంబు

పంచదార, 1 బౌన్సు మాంసం, చేప, కోడిగుడ్డు, కూరగాయలు లభిస్తున్నాయి. 5 సంవత్సరాల తర్వాత కూడా న్యూట్రిషన్ కమిటీ సూచించిన కనీస ప్రమాణంలోనైనా (2300 కెలోరీలు) ఆహార ధాన్యాలు, ఇతర పదార్థాలు మనకు గ్యారంటీ చేయబడటం లేదు. ఇక శారీరక శ్రమచేసేవారికి మామూలు కంటే 30 వంతు ఎక్కువ కావలసివుంది (3000 కెలోరీలు).

పోసే న్యూట్రిషన్ కమిటీ సిఫార్సుల మాట అలా ఉండ నివ్వండి. జైల్ మాన్యుయల్ ప్రకారం ఖైదీలకు 20 బౌన్సులు తిండి గింజలు, 4 బౌన్సులు పప్పు దినుసులు, 2 బౌన్సులు నూనె లేక నెయ్యి, 8 బౌన్సుల కాయగూరలు ప్రతిదినం ఇవ్వాలని నిర్ణయించబడింది. 1956 సంవత్సరంలో 10 సంవత్సరాల కాంగ్రెసు పరిపాలన అనంతరం జైల్లో ఖైదీలకు యిచ్చే రేషనుకూడా ప్రజలకు గ్యారంటీ చేయలేకపోతోంది ప్రభుత్వం!!!

కట్టుకోవటానికి గుడ్డు వుంది - కాని కొనుక్కోవటానికి డబ్బులేదు

1939 సంవత్సరంలో భారతదేశంలో ప్రతీవ్యక్తి సగటున 16 గజాల బట్ట వుపయోగిస్తున్నాడని ప్రభుత్వ లెక్కలు చెపుతున్నాయి. 1950 తో 10 గజాలు మాత్రమే వినియోగిస్తున్నట్లు అంచనా వేయబడింది. 1955 వచ్చేసరికి 470 కోట్ల గజాల గుడ్డు మిల్లుతోను, 170 కోట్ల గజాలు మగ్గలమీద ఉత్పత్తి అవుతుందని ప్రభుత్వం ఆశిస్తోంది. దాని నుంచి విదేశాలకు ఎగుమతి నిమిత్తం కేటాయించిన 100 కోట్ల గజాలు మినహాయిస్తే, 38 కోట్ల (1956 నాటికి జనాభా 2 కోట్లు పెరగవచ్చు.) భారతప్రజలు కట్టుకోవటానికి 540 కోట్ల గజాల గుడ్డు మిగులుతుంది. అనగా సగటున ఒక్కొక్క వ్యక్తికి 14 గజాలు వుంటుంది.

అయితే 5 సంవత్సరాల తర్వాత ఉత్పత్తి అవుతుందని చెప్పబడే 540 కోట్ల గజాల గుడ్డ ఇంచుమించుగా ఈ రోజునే (520 కోట్ల గజాలు) ఉత్పత్తి అవుతోంది. అయినా ప్రజల కొనుగోలుశక్తి తగ్గటంవల్ల ఆ గుడ్డ విడుదల అవటంలేదు. దారితెన్నూ కనబడక తామూ ఉత్పత్తి చేసిన గుడ్డను కొనేనాధుడులేక దుర్భర దారిద్ర్యాన్ని అనుభవిస్తోన్న చేనేత పరిశ్రమయే దానికి తార్కాణం. మిల్లుల పరిస్థితి కూడా అలానే వుంది. ప్రజల కొనుగోలుశక్తి పెరగనంత వరకూ, ఈ పరిశ్రమలో వేసిన ప్లాను తంక్రిందులవక తప్పదు. ఒక వేళ ప్రణాళిక జయప్రదమయిందని అనుకొన్నా, 1939 లో కన్నా మనిషికి రెండు గజాలు తక్కువే లభ్యమవుతుంది.

తలదాచుకోవటానికి ఇల్లు కూడా కరువే!

తిన తిండి, కట్టబట్టా విషయంలో ఇలా చేస్తోన్న ప్రభుత్వం తలదాచుకోవటానికి ఇళ్ళ విషయంలో ఎట్టి విధానం అనలంబిస్తుందో చూద్దాం.

నూటికి 90 మంది నివసిస్తున్న గ్రామాలలో ప్రజలకు కావలసిన ఇళ్ళవిషయం ఈ ప్రణాళికలో అసలు ఎత్తుకోనేలేదు. పట్టణాల విషయంలో 37 ప్రధాననగరాలలో, పరిశ్రమలలో పని చేస్తూన్న 27 లక్షలమంది కార్మికులలో 9 లక్షలమందికి ఇండ్ల వసతి లేనేలేదని ప్రభుత్వమే అంగీకరిస్తున్నది. పరిస్థితి ఇలా వుండగా అయిదు ఏళ్ళలో 50 కోట్ల రూపాయలు మాత్రం ఇండ్ల కోసం ఖర్చు పెద్దామని ప్రభుత్వం అంటున్నది. గృహనిర్మాణానికి పరిశ్రమల యజమానులకు, రాష్ట్రప్రభుత్వాలకు యీధనం అప్పుగా యిచ్చి తరువాత కార్మికులద్వారా రాబట్టబడుతుంది.

ప్రభుత్వ ప్లానుప్రకారం 250 చదరపు అడుగుల ఇంటికి 3 వేల రూపాయలు అవుతుంది. పెద్ద పట్టణాల్లో 4500 రూపాయలు అవుతుంది. పట్టణాల్లో ఇండ్ల కొరత తీరడానికి 70 లక్షల ఇండ్లు కట్టాలని ప్రభుత్వం అంచనా వేసింది. ఇందుకు 2 వేల కోట్ల రూపాయలు కావాలి. అయితే ప్రభుత్వం కేటాయించిన సొమ్ముతో $1\frac{1}{4}$ లక్షల ఇళ్ళు మాత్రమే కట్టవచ్చు. 1941-51 లో లక్షకు పైగా జనాభా గల నగరాల్లో మొత్తం 74 లక్షల జనాభా పెరిగింది. ఈ జనాభా పెరుగుదలకు 15 లక్షల ఇళ్ళు కావాలి. అనగా సంవత్సరానికి $1\frac{1}{2}$ లక్షల ఇళ్ళు కావాలి. అందుచేత ప్రభుత్వప్రణాళిక సఫలీకృతమైనా నగరాలలో జనాభా పెరుగుదలకు అనుగుణంగా ఇళ్ళు పెరగవు. ప్రజలు ఇళ్ళ కొరతతో బాధపడవలసివస్తుంది.

విద్యా భివృద్ధి

1960 నాటికి స్కూలుకు వెళ్ళే వయస్సుకల పిల్లలందరూ విద్య నేర్చినవారై యుండాలని భారతరిపబ్లిక్ రాజ్యాంగచట్టం ఆదేశిస్తోంది. పంచవర్ష ప్రణాళికలో ఈ సూత్రం అమలుపరచే సూచన కనబడదు.

6-11 సంవత్సరాల మధ్య పాఠశాలకు వెళ్ళవలసిన బాల బాలికలలో 100 కి 40 మంది మాత్రమే పాఠశాలలకు పోతున్నారని, వీరిలో తిరిగి 100 కి 40 మంది మాత్రమే 4 వ తరగతివరకు చదువుకొంటున్నారని ప్రణాళిక చెబుతోంది. అంటే 6-11 సంవత్సరాల మధ్య వయస్సుగల బాలబాలికల్లో 100 కి 16 మంది మాత్రమే 4 వ తరగతివరకు చదువుకొంటున్నారని మిగతావారంతా విద్యా విహీనులని తేలుతోంది.

ఈ పరిస్థితిని చక్క-బరచటానికి రాజ్యాంగచట్టం ఆదేశాన్ని పాలించటానికి ఈ ప్రణాళిక ప్రకారం ప్రభుత్వం ఏమి చేయబోతోంది?

ప్రభుత్వ అంచనాల ప్రకారం 6-14 సంవత్సరాల మధ్య వయస్సుగల బాలబాలికలందరికీ విద్య గరపాలంటే, ఏటా 400 కోట్ల రూపాయల వుతోంది. ఉపాధ్యాయులను తరిస్తేను చేయటానికి, కొత్త పాఠశాల భవనాలను నిర్మించటానికి అయ్యే ఖర్చు ఇందులో చేరదు. కాని మన ప్రభుత్వం వచ్చే 5 సం॥లో 155 కోట్ల రూపాయలు - అంటే సంవత్సరానికి 31 కోట్ల రూపాయలు మాత్రమే ఖర్చుపెట్ట నిర్ణయించింది. ఈ లెక్కను, నిరక్షరాస్యతా నిర్మూలన ఎలా సాధ్యమవుతుందో అనూహ్యం.

పెద్దవాళ్ళలోని నిరక్షరాస్యత తీసుకుంటే, సంవత్సరానికి 27 కోట్ల చొ॥ న వచ్చే 10 సంవత్సరములలో 270 కోట్లు ఖర్చు పెడితేనేగాని, వయస్సువచ్చినవారిలో నిరక్షరాస్యత నిర్మూలనకాదు. కానీ ప్రణాళిక సంవత్సరానికి 3 కోట్లు మాత్రమే ఖర్చుపెడుతుందట.

ఆరోగ్యం నాస్తి!

మనదేశంలో ఆరోగ్య పరిస్థితిని గురించి ఎంత తక్కువచెబితే అంత మంచిది.

ఇంగ్లండులో, అమెరికాలో మనిషి సగటున 65 సం॥ పాటు జీవిస్తే మనదేశంలో 1941 లెక్కల ప్రకారం 32 సం॥ ల కంటే ఎక్కువ జీవించడు. అమెరికాలో చావులు 1000 కి 10 చొ॥ న అయితే ఇండియాలో వెయ్యికి 17. అమెరికా ఇంగ్లండులలో శిశు మరణాలు వెయ్యికి 30 అయితే మనదేశంలో 127. మనదేశంలో ప్రసూతి మరణాలు 1000 కి 20. ప్రసూతిరోగాలవల్ల ఇంతకు 20 రెట్లు చనిపోతున్నారు.

మలేరియాతో మనదేశంలో 10 కోట్లమంది బాధపడుతున్నారు; ఏటా 33 లక్షల మంది చనిపోతున్నారు. క్షయవ్యాధితో 25 లక్షల మంది బాధపడుతున్నారు. 5 లక్షల మంది చనిపోతున్నారు.

నాగరికతా సూత్రాల ప్రకారం కనీసం ప్రతి వెయ్యిమంది కైనా ఒక డాక్టరు ఉండాలివుంటే, మనదేశంలో ప్రతి 6000 మందికి ఒక డాక్టరు చొప్పున ఉన్నాడు. అనగా మనదేశానికి కావలసింది 3,60,000 డాక్టర్లయితే, మనకు 60,000 మాత్రమే ఉన్నారు. సంవత్సరానికి ప్రస్తుతం 2500 డాక్టరు తయారవుతున్నారు. ప్రణాళిక ప్రకారం 1956కు సంవత్సరానికి 2800 డాక్టర్లను తయారు చేయాలని ప్రభుత్వ అంచనా. ఏటా పెరిగే జనాభానుబట్టి సంవత్సరానికి 4500 డాక్టరు కావలసివుండగా ఆ 5 సం॥ లో ప్రభుత్వ ప్రణాళిక ప్రకారం 2800 మందిమాత్రమే తయారవుతారు.

అభివృద్ధిపొందిన ఇతర దేశాల్లో ప్రతి 500 మంది జనాభాకు ఒక మంత్రినాసి వుంటే, మనదేశంలో ప్రతి 60000 మందికి ఒకరు చొప్పున వున్నారు. ఈ దామాషాన మనకు కావలసింది 7,20,000 మంది మంత్రిసానులయితే, మనకు 6000 మంది మాత్రమేవున్నారు. ప్రణాళిక ప్రకారం 1955 కు సంవత్సరానికి 2000 మంది చొ॥ న తగిఫీదు అవుతారు. పెరిగే జనాభానుబట్టి చూస్తే ఏటా మనకు 9000 మంది మంత్రిసానులు కావలసివుంది. నర్సులవిషయంలో బ్రిటన్ లో 300 మందికి ఒక నర్సువుంటే, ఇక్కడ 40 వేల మందికి ఒక నర్సువుంది. మనకు 12 లక్షల మంది నర్సులు కావలసివుండగా 9 వేల మంది మాత్రమే వున్నారు.

1950 - 51 లో 8600 హాస్పిటల్స్ లో 1,12,500 మంచాలున్నాయి. వచ్చే 5 సంవత్సరాలలో హాస్పిటల్స్ ను 9500 కు,

మంచాలను 1,25,000 కు పెంచుతారట. పెరిగే జనాభాతో పోల్చి చూచుకున్నా ఇది ఎంత హీనంగావుందో చెప్పనవసరంలేదు.

పరిస్థితి ఇంత అధ్వాన్నంగావున్నా వచ్చే అయిదుసంవత్సరాల్లో ఏటా 100 కోట్లు మాత్రమే ప్రభుత్వం ఖర్చు పెట్టదలచింది.

పాదరక్షలు

1950 లో 850 లక్షల జతల పాదరక్షలు ఉత్పత్తి అయ్యాయని ప్రభుత్వ లెక్కలు చెపుతున్నాయి. అంటే ప్రతీ నలుగురికీ ఒక జత పాదరక్షలన్నమాట.

1955 కి పాదరక్షల ఉత్పత్తి 910 లక్షలకు పెరుగుతుందని అంచనా. కాని పెరిగే జనాభాతో కలుపుకొని లెక్కచూసుకొంటే అప్పుడుకూడా ప్రతీనల్లరికి 1 జత పాదరక్షలు మాత్రమే లభిస్తాయి.

ఈ విధంగా తిండి, బట్ట, ఇల్లు, విద్య, వైద్యము మున్నగు అన్నిరంగాల్లోనూ అయిదుసంవత్సరాల అనంతరం ప్రజల పరిస్థితి ఈ నాటికన్నా కనాకష్టమౌతుందని బోధ పడుతోంది. వచ్చే అయిదుసంవత్సరాల్లో పెరిగే జనాభాను దృష్టిలో వుంచుకొన్నట్లయితే ప్రభుత్వం ప్రతీరంగంలోనూ తీసుకొన్న కోటాలు ప్రస్తుత ప్రాతిపదికపైన పెరిగే జనాభా అవసరాలను తీర్చలేనంత తక్కువగా వున్నాయి.

తినతిండి, కట్టబట్ట, వుండనిల్లు, కనీసవిద్య ఈనాడు వున్నంత కూడా గ్యారంటీ చేయలేని ఈ ప్లాను ఎవరి నుత్సాహపరుస్తుంది? అటువంటి ప్రణాళికకొరకు ఎవరు పనిచేస్తారు?

50 సంవత్సరాలకుగాని కనీస జీవనభృతిని గ్యారంటీయలేగట!

ఈ ప్రణాళిక ఒక ప్రారంభం మాత్రమేనని, తాము ఇంకా అనేక పంచవర్ష ప్రణాళికలను తీసుకొని రాబోతున్నామని తిండి,

బట్ట మొదలగు జీవితావసర వస్తువుల అధికోత్పత్తికి ఈ ప్రణాళికలో ప్రాతిపదిక వేస్తున్నారు. కాబట్టి ఈ ప్రణాళికను, లక్ష్యాలపై కేంద్రీకరించి అవి ఏమాత్రం చాలవని విచుర్చించరాదని ప్రభుత్వం అంటోంది.

ప్రభుత్వం చెప్పేమాటల సత్యాసత్యాల జోలికి పోకుండా ముందుముందు మనదేశ ప్రజల కనీస అవసరాలకు ఈ ప్రణాళికలో పారిశ్రామిక, వ్యవసాయక రంగాల్లో ఒక ప్రాతిపదికనైనా ఏర్పాటు చేశారా, లేదా, అనేవిషయంలోకి కూడా పోకుండా వచ్చే 25 సంవత్సరాల్లో ప్రభుత్వం ఏమిచేయ సంకల్పించిందో చూద్దాం.

ప్రస్తుతం మన దేశంలో ప్రజల సగటు ఆదాయం 255 రూపాయలు అని, ఈ సగటు ఆదాయాన్ని వచ్చే 25 సం॥రాల్లో అంటే 1977 నాటికి రెట్టింపుచేయటం తమ ఆశయమని ఈ ప్రణాళికలో చెప్పబడింది. అంటే మరో నాలుగు పంచవత్సర ప్రణాళికల అనంతరం ప్రభుత్వం ప్రజలకు వరగబెట్టేదేమంటే ప్రస్తుత సగటు ఆదాయాన్ని రెట్టింపుచేయడం మాత్రమే!

ఈనాడున్న విలువలప్రకారం, భార్య, భర్త, ఇద్దరు బిడ్డలు మరొకరు గల ఒక కుటుంబం కనీసప్రమాణాలతో జీవించాలంటే నెలకు రు 250 లు కావాల్సి వుంటుంది. అంటే సంవత్సరానికి రు 3000 లు లేక ఒక్కొక్కరికి రు 750 లు అవసరమవుతుంది.

మరో 25 సంవత్సరాలలో ప్రభుత్వం సగటు ఆదాయాన్ని రెట్టింపు మాత్రమే చేయగలిగితే, కనీస జీవనభృతి యైన రు 750లు సంపాదించుకోవటానికి మరో 25 సంవత్సరాలు అంటే మొత్తం ఒక అర్ధశతాబ్దం పడుతుందన్నమాట!

మొత్తం జాతీయాదాయాన్ని సమానంగా పంచినపుడే 50 ఏళ్ళకై నా పై పరిస్థితికి చేరుకోవటం సాధ్యమవుతుంది. కాని ప్రస్తుత సమాజం ఆర్థిక అసమానత్వంలో దిగబడి వుంది. ప్రభుత్వం అవలంబించే విధానాలు ఈ అసమానత్వాన్ని తొలగించటం మాట అటుంచి, మరింత తీవ్రతరం చేస్తాయని ముందు ముందు తెలుకోగలరు.

సోవియట్ యూనియన్ లో 7 సంవత్సరాల ప్రపంచయుద్ధం, అంతర్యుద్ధాల ఫలితంగా భిన్నాభిన్నమైపోయిన ఆర్థికవ్యవస్థను పునఃస్థాపించి 1928లో మొదటి పంచవర్ష ప్రణాళికను ప్రారంభించి నపుడు తిండి, బట్ట, వసతి మొదలగు కనీస జీవితావసరవస్తువులను గ్యారంటీ చేసే ప్రాతిపదికపై ఆ ప్రణాళిక ప్రారంభించబడింది. మొదటి 5 సం॥లలోనే వీరునిరుద్యోగాన్ని పూర్తిగా నిర్మూలించారు. ఆలాగే చైనాలో 25 సంవత్సరాల అంతర్యుద్ధాల, ప్రపంచ యుద్ధాల తర్వాత అధికారంలోకి వచ్చిన మావ్ ప్రభుత్వం ఆర్థికవ్యవస్థను పునర్నిర్మించి, యుద్ధం పూర్వం అత్యున్నతస్థాయిలో వున్న ప్రమాణాలవరకూ తీసుకొనిపోయి ప్రతీ వ్యక్తికి కనీస ఆహారాన్ని, బట్టను గ్యారంటీ చేయగలిగింది. ఈ ప్లాను అదనంగా 60 లక్షల మందికి మాత్రమే పనులు కల్పిస్తున్నది. అందుచేత ప్రభుత్వ అంచనాలను మనం అంగీకరించినప్పటికీ, అందరికీ ఉద్యోగాలు కల్పించలేని ప్రణాళిక, 50 సంవత్సరాల తర్వాతకూడా ప్రజలందరికీ కనీస దైనికావసరాలను గ్యారంటీ చేయడానికి అవుసరమైన పునాదినిగూడా వేయలేని ప్లాను ఒక ప్లాను అనిపించుకోదు. పేరును మాత్రమే అదీ ప్లానవుతుంది.

రెండవ ప్రకరణం

ప్రజలపై భారము తగ్గించని ప్లాను

పారిశ్రామిక వ్యవసాయక రంగాలలో ప్రభుత్వము తలపెట్టిన ప్రాజెక్టులు తక్కువే అయినా వాటిని నిర్వహించడానికే నా 'యీ' ప్లాను కార్మికులలో కర్షకులలో వుత్సాహము కల్పించలేదు. వారిపై నేడున్న భారము తగ్గించడానికి యీ ప్లానులో యెట్టి పథకము కనపడదు.

వ్యవసాయక రంగము

ఈనాడు దేశములో రైతాంగము భూస్వాముల, వడ్డీవ్యాపారుల దోపిడీకి గురి అవుతున్నారన్న విషయము అందరికి తెలిసినదే.

ప్రభుత్వము యొక్క జమీందారీ, జాగీర్దారీ రద్దు చట్టాలు, దున్నేవానికి భూమి నివ్వలేదు. ఈ చట్టాలు చేసినదల్లా ఒక్కటే. ప్రస్తుతము కవులుదారు తాను సేవ్యంచేస్తున్న భూమికి హక్కుదారుడవుతాడు. ఆ కవులుదారు యింతవరకు తన కౌలును జమీందారుకో, జాగీర్దారుకో చెల్లిస్తుంటే, యిప్పుడు ఆ మొత్తాన్ని ప్రభుత్వానికి చెల్లిస్తుంటాడు. చాలా సందర్భాలలో ప్రభుత్వానికి చెల్లించ

వలసిన కవులులో యేమీ తగ్గించబడలేదు. ఉదా : ఉత్తర ప్రదేశ్ తీసుకొంటే అక్కడ కవులుదారు తాను భూస్వామికి చెల్లిస్తున్న కవులుకు పదిరెట్లు చెల్లిస్తేనే కవులురేటు తగ్గుతుందట !

యీ విధంగా రైతులనద్ద నుంచి వచ్చిన ఆదాయమంతా తీసుకొనివెళ్లి జమీందార్లకు, జాగీర్దార్లకు నష్టపరిహారం పేరుతో సంవత్సరానికి 50 కోట్ల రూపాయల చొప్పున 500 కోట్లు కట్టబెడు తూంది. జమీందార్లు, జాగీర్దార్లు, పెద్ద భూస్వాముల చేతుల్లో పై ధనం కేంద్రీకరించబడటమే. కాక, యంకా అనేకవేల యకరాల భూమి స్వంతకమతాల పేరుతో వుంది.

ఏ రాష్ట్రంలో కూడా కవులుదారీబిల్లు ప్రవేశపెట్టి, నిజంగా భూమిని దున్నే వ్యవసాయ కూలీకిగాని, కవులుదారుకుగాని భూమి గ్యారంటీ చేయలేదు. తమ పంటలో నాల్గింట ఒక వంతు నుంచి, మూడు వంతులవరకు వారు కవులు చెల్లిస్తునే వున్నారు. ఇలా కవులు రూపంలో చెల్లించే మొత్తం ఎంత వుంటుందో యింతవరకు సరియైన లెక్కలు లేవు. కాని కొంతమంది వుజ్జాయీంపున వేసిన లెక్కలప్రకారము యీ మొత్తం సంవత్సరానికి కనీసము 1000 కోట్లు అయినా వుంటుందని తేలుతున్నది.

ఊడ్పులు, కోతలకాలంలో కూలీలనుపెట్టి పనిచేయించు కొంటూ, మిగతా సమయాలలో కుటుంబములోని సభ్యులే స్వంతంగా, సాగుచేసుకోగల భూమిని, కుటుంబపరిమితిగా ప్లానింగు కమిషను నిర్వచించింది. ఈ కుటుంబ పరిమితికి మూడురెట్లుకన్న యేరైతూ భూమిని కలిగియుండరాదని శాసనాలు చేయాలని, వివిధ రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలకు కేంద్రప్రభుత్వము, తమ ప్రణాళికలో సూచించదలచింది. కుటుంబ పరిమితిగా నిర్ణయించిన భూమియే,

ఒక కుటుంబ పోషణావసరాలకు ఎక్కువగావుంది. కాని దానికి మూడురెట్లు గరిష్ఠ పరిమితిగా నిర్ణయించటమంటే ఆ రైతు తన వ్యవసాయాన్ని పూర్తిగా కూలీలను వెట్టి సాగిస్తూ తాను కేవలము పైనుండి కర్రపెత్తనము చేయుటకు మాత్రమే దారితీస్తుంది.

పోసి యీ గరిష్ఠపరిమితి దాటివున్న భూమినంతా తీసుకొని భూమిలేని, లేక చాలినంత భూమిలేని పేదరైతులకు, వ్యవసాయ కూలీలకు పంచిపెడుతారా అంటే అదికూడలేదు. ఏ రైతుకూడా యీ గరిష్ఠ పరిమితినిదాటి భూమి కొనుక్కునే ప్రయత్నము చేయ గూడదు. అయితే గరిష్ఠ పరిమితి భూమివున్న రైతు, కవులుదారును భూమినుంచి వెళ్ళగొట్టగూడదు. ఒకవేళ స్వయంగా సాగుచేసు కొనే భూమి విస్తీర్ణము గరిష్ఠ పరిమితికి తక్కువగావుంటే ఆ పరిమితివరకు తన కవులుదార్లను వెళ్ళగొట్టి ఆ భూమిని, తన స్వంత కమతము చేసుకోవచ్చు. ఈనరకే గరిష్ఠ పరిమితిని మించి భూమి వుంటే కవులుదారుద్వారా సేద్యము చేయించి కవులు తీసుకోవచ్చు. లేక మొత్తంగా తానే స్వంత కూలీలతో సేద్యం చేసుకోవచ్చు.

అందుచేత ప్రభుత్వము యింతవరకు తెచ్చిన భూసంస్కరణ చట్టాలనుగాని, 'యికముందు తేచున్నవిగాని దున్నేవారికి భూమి యివ్వవు. వీటివల్ల భూస్వాములు ఉత్పత్తివిధానము మారుతుంది. కొంతమంది ధనికరైతులు భూమి కొనుక్కోగలుగుతారు. అసంఖ్యాక రైతాంగము భూస్వామి పెత్తనంకింద అలాగే మగ్గిపోతుంటారు. ఈ పరిస్థితులలో సహజంగా భూస్వామి స్వంతభూమిపై, యే రైతు పనిచేయడానికి ఉత్సాహపడడు. తనకు యెవ్విధంగాను ప్రయోజన కారిగాని యిరిగేషను ప్రాజెక్టులను అభివృద్ధిచేసే అభిలాష అతనికి వుండదు.

వ్యవసాయదారుల రుణభారం 1800 కోట్ల రూపాయల వరకు వుందని 1939 లో రిజర్వ్ బ్యాంకు అంచనా వేసింది. యుద్ధ కాలంలోను, యుద్ధానంతరకాలంలోను ధరవరలు పెరగటంమూలాన యీ అప్పులు చాలావరకు తీరిపోయాయని ప్లానింగుకమిషను చెప్పుతున్నది. కాని మద్రాసుప్రభుత్వముచే నియమించబడ్డ సత్యనాథం - మునిస్వామి నాయుడు కమిటీ ధనికరైతుల భూస్వాముల కున్న రుణాలు తీరాయిగాని, అత్యధిక సంఖ్యాకులైన బీదరైతు, కూలీల అప్పులు తీరకపోగా, యింకా రుణభారం యెక్కువయిందని స్పష్టం చేసింది. అందుచేత రైతులు యింకా వేయికోట్ల పైగా రూపాయలకుమించి రుణగ్రస్తులైయున్నారని దీనిపై సంవత్సరానికి నూటికి 20 వంతుల వడ్డీచొప్పున లెక్కవేస్తే సంవత్సరానికి 200 కోట్లు చెల్లించవలసివుంటుందని తేలుతోంది. దీనితోపాటు యేటా కవులు వడ్డీరేట్లు పన్నులపేరిట 1500 కోట్ల రూపాయలదాకా చెల్లించవలసి వచ్చే రైతులకు జీవితావసరాల కొనుగోలుశక్తి యెలా వుంటుంది? ఇందుచేతనే పంచదార, బట్టలు అమ్ముడుగాక నిల్వవుండిపోవడం, రైల్వేవసూళ్లు తగ్గిపోవడం జరుగుతున్నది. అసంఖ్యాక రైతాంగం కొనుగోలుశక్తి తరిగిపోతున్నపుడు దేశంలో మార్కెటుపెరిగే అవకాశం ఉండదు. దానిమీద ఆధారపడే పారిశ్రామిక ఉత్పత్తి అభివృద్ధిచెందదు. పోనీ కార్మికుల, మధ్యతరగతి ఉద్యోగుల జీతాలనుపెంచే ఉద్దేశ్యము ప్రణాళికలో వున్నదా అంటే అదీలేదు. ప్రణాళిక ఈ సమస్యపై యిలా వేర్కొంటున్నది:

“ఇప్పుడు జీతాలుపెంచితే దేశ (ఆర్థిక) స్థిరత్వానికి ముప్పు వస్తుంది. అందుచేత జీతాల పెంపుదలకు అవకాశం యివ్వరాదు.”

“రేషనలైజేషన్ (తక్కువ కార్మికులతో ఎక్కువ ఫనిచేయించడం) ద్వారాగానీ, యంత్రాలను ఆధునికం చేయడంద్వారాగానీ

ఉత్పత్తి పెరిగిన ప్రదేశాలలోగానీ జీతాలు పెంచబడతాయి” అనగా వేతనాలను ప్రస్తుతస్థాయిలోనే వుంచుతూ, రేషన్లైజేషన్ ద్వారా కార్మికులపై పనిభారాన్ని హెచ్చించే విధానాన్ని ప్రభుత్వం అనుసరించబోతున్నది. ఈ పరిస్థితుల్లో, ప్రస్తుత కనా కష్టపు వేతనాలతో కార్మికులు నోరు మెదపకుండా వుండలేరన్నది స్పష్టం. ఈవరకే అనేక పరిశ్రమలలో - ఉదా: జూట్, తేయాకు, బట్టలు - రిట్రేచిమెంటు కొనసాగుతున్నది. నాలుగు సంవత్సరాలకు ముందే కనీసవేతనాల చట్ట ప్యాసుచేయబడినా దానిని అనులు పరిచే వుద్దేశ్యం ప్రభుత్వానికి లేదు. నిరుద్యోగభృతి యిచ్చేందుకు ప్రభుత్వం యితవరకు చట్టాలు చేయలేదు. వీటన్నిటివల్ల కార్మికుల కొనుగోలుశక్తి పడిపోవటం, పారిశ్రామికవస్తువుల నిల్వలు పెరిగి పోవడం సంభవిస్తున్నది.

పంచవర్ష ప్రణాళిక నిర్వహణలో ప్రభుత్వము యిలాంటి కార్మిక వ్యతిరేకవిధానాన్ని అవలంబిస్తూనే గుత్తపెట్టుబడివార్గ లాభాలపట్ల యెంతో శ్రద్ధ కనబరుస్తున్నది.

లాభాలు కంట్రోలు చేస్తామని, డివిడెండ్లపై నిర్బంధాలు విధిస్తామని ఒకవైపు ప్రభుత్వము చెబుతున్నది. మరొకవైపు “పరిశ్రమలను బట్టి సాధారణ సమయాలలో డివిడెండ్ల చెల్లింపుకుబట్టి పెట్టుబడిపై న్యాయమైన లాభం రావలసిన అవసరాన్ని, కొత్త పరిశ్రమలు ప్రారంభించినపుడు మొదటిరోజులలో లాభాలపై షేరు హోల్డర్ హక్కులను గుర్తులోపెట్టుకోవా”లని ప్రణాళిక అంటున్నది.

ప్రభుత్వోద్యోగులు :— కేంద్ర పే కమిషను సిఫారసులను కూడా ప్రభుత్వము అమలుపర్చని విషయం మనకు తెలుసు. ఆరిక పరిస్థితి దృష్ట్యా పే కమిషను స్కేల్స్ తాము యివ్వలేమని అనేక

రాష్ట్రప్రభుత్వాలు అంటున్నవి. ప్లానింగుకమిషను, పునాధ్యాయులను గురించి ప్రస్తావిస్తూ “టీచర్లకు యిస్తున్న తక్కువ జీతాలు అత్యంత అసంతృప్తికరంగా వున్నా వారి పుద్యోగపరిస్థితులు విద్యాబోధనాస్థాయిలో తగ్గుదలకు ప్రధానకారణం” అని తెలిపింది. అయితే యీ సమస్య పరిష్కారానికి సూచించబడిన మార్గ మేమిటి? “యితర పుద్యోగులతో పాటు టీచర్ల జీతాలు పెంచాలని, అయితే ప్రభుత్వ ఆర్థికపరిస్థితికి లోబడి, యిది జరగా” అని సిఫార్సు చేయబడింది. లేకపోతే టీచర్ల బిడ్డలకు వుచితంగా విద్యాబోధన, టీచర్లకు వుచిత గృహవసతి, కూరగాయలు పండించుకోడానికి గ్రామంలో కొద్దిగా భూమి యివ్వాలని రాష్ట్రప్రభుత్వాలకు సూచించబడింది. అదనపు భత్యం సంపాదించుకోడానికి యింకా కష్టపడి పనిచేసే విధానాలుకూడా పేర్కొనబడ్డాయి.

వీటన్నిటినిబట్టి టీచర్ల పరిస్థితిలోగాని, నాన్ గజిటెడ్ పుద్యోగుల పరిస్థితిలోగాని పంచవర్షప్రణాళిక ఎట్టి అభివృద్ధిని కలిగించదని స్పష్టమవుతున్నది

మూడవ ప్రకరణం

1951 - 56 లో ఆయా అంశాలపై ప్రభుత్వం క్రింది మొత్తాలను ఖర్చుచేయదలచుకుంది :

వ్యవసాయం, సామాజిక అభివృద్ధి కార్యక్రమాలు	360	కోట్లు.
ప్రాజెక్టులు, విద్యుచ్ఛక్తి	560	,,
రవాణా, సమాచార సౌకర్యాలు	497	,,
పరిశ్రమలు	173	,,
సాంఘిక అభివృద్ధి	340	,,
పునరావాసం	85	,,
ఇతరములు	52	,,
మొత్తం	2069	,,

పరిశ్రమలు : మనదేశం విదేశాలపై ఆధారపడే పరిస్థితి నుంచి విముక్తం కావాలంటే భారీపరిశ్రమలు మనదేశంలో నిర్మించబడాలి. కాని మొదటి పంచవర్ష ప్రణాళిక భారీపరిశ్రమల నిర్మాణానికి పూనుకోవడంలేదు.

సోవియట్, తూర్పుయూరప్ రాజ్యాల ప్రణాళికలు భారీ పరిశ్రమల నిర్మాణంపై ఆధారపడివున్నాయి. ఎందుచేతనంటే,

ఉక్కు, బొగ్గు, పెట్రోలు, విద్యుచ్ఛక్తి, యంత్ర నిర్మాణం మున్నగు పరిశ్రమలు అభివృద్ధి చెందనిదే ఉత్పత్తి సాధనాలు పెరిగే అవకాశమూ వుండదు; అసంఖ్యాక ప్రజల అవసరాలను తీర్చేందుకు, మనచిన్న ఫ్యాక్టరీలను తగినంతగా అభివృద్ధి చేసుకోనూలేము.

రాష్ట్ర, కేంద్ర ప్రభుత్వాల ఆధ్వర్యాన పరిశ్రమల నిర్మాణానికి, ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్, ట్రేడింగ్ కంపెనీలు నెలకొల్పడానికి ప్రభుత్వం 173 కోట్లు మాత్రమే ఖర్చు పెట్టదలుచుకొంది. ఇందులో కుటీర పరిశ్రమలు కూడ చేరివున్నాయి. ప్రాథమిక పరి

శ్రమలపై 94 కోట్లు ఖర్చుపెడతామని ప్రభుత్వం అంటున్నది. ఇందులోకూడ $\frac{2}{3}$ వంతులు మాత్రమే భారీపరిశ్రమలపై ఖర్చు పెడతారు. మిగతా ఉప్పుఫ్యాక్టరీ, డి. డి. టి ఫ్యాక్టరీ, పెన్సిలిన్ ఫ్యాక్టరీల లాంటి అప్రధాన పరిశ్రమలపై వెచ్చిస్తారు.

ఇది తప్ప మిగతా పారిశ్రామిక రంగమంతా ప్రయివేటు పారిశ్రామికులకు వదలివేయబడింది. ప్రస్తుతం ప్రయివేటు పారిశ్రామిక రంగములలో 1500 కోట్లరూపాయల పెట్టుబడివుంది. వీరు పంచవర్ష ప్రణాళిక కాలంలో కొత్తపరిశ్రమల స్థాపనకు 233 కోట్లు, పాతయంత్రాలస్థానే కొత్తయంత్రాలు తెప్పించటానికి, యంత్రాలను అధునాతనం చేయడానికి 150 కోట్లు, దైనందిన పెట్టుబడికి 150 కోట్లు ఖర్చుపెడతారని ప్రభుత్వం ఆశిస్తున్నది. గ్యారంటీ అమ్మకం, లాభాలూ వుంటే తప్ప పరిశ్రమలను ప్రయివేటు పెట్టుబడిదారులు అభివృద్ధిచేయరు. అందుచేత పై 233 కోట్లను వీరు కొత్త పరిశ్రమల నిర్మాణానికి వెచ్చిస్తారని హామీలేదు.

పరిశ్రమలలో స్థాకులు నిల్వవుండిపోయి, అవి సంక్షోభానికి గురిఅవుతున్నవి. అందుచేత, పారిశ్రామిక రంగంలో నిర్దేశించబడిన

తక్కువ లక్ష్యాలు కూడా సాధించబడే అవకాశం చాల తక్కువ.
పైపెచ్చు ఫ్యాక్టరీల మూసివేత, రిట్రించిమెంటు, నిరుద్యోగం
పెరుగుదల మనకు కనబడుతున్నాయి.

వివిధ పరిశ్రమలకు ప్రభుత్వం ప్రతిపాదించిన లక్ష్యాలను
పరిశీలిస్తే బట్టలు, బ్యాటరీలు, మోటారుకార్లు, గ్లాసుసామానులు,
జూట్ వస్తువులు, యంత్రపరికరాలు, అగ్గి పెట్టెలు, రంగులు,
బుబ్బలు పంచదార, బట్టలమిల్లు యంత్రాలు, పున్నిబట్టల పరి
శ్రమల విషయంలో ఉత్పత్తి పెంపుదల సూచనలేలేవు.

ఆ పరిశ్రమలు ఉత్పత్తి చేయగలిగిన గరిష్ఠ ఉత్పత్తిస్థాయికి
చేరాలని మాత్రమే సూచించబడింది. ఇనుము, అల్యూమినియం,
భారీరసాయనిక పదార్థాలూ, పెట్రోలియంశుద్ధిపరిశ్రమ, ఎరువులు,
కుట్టుయంత్రాలు వీటిల్లో మాత్రమే కొద్దిగా ఉత్పత్తి పెంచేసూచన
లున్నవి. అయితే ఇవన్నీ విదేశీయుల చేతుల్లోనో, వారి పెత్తనం
క్రిందనో వున్నాయి.

ఏదైనా ప్రణాళిక జయప్రదం కావాలంటే ప్రైవేట్ పారి
శ్రామిక రంగాన్ని ప్రభుత్వ పారిశ్రామికరంగం కంట్రోల్ చేయ
గలినశక్తి వుండాలి. అప్పుడే ప్రభుత్వ ప్రణాళికలకు అనుగుణ్యంగా
ప్రైవేటు పారిశ్రామికులు నడిచేట్టుచేయడం సాధ్యమవుతుంది.
అయితే ఈ ప్లానులో ప్రాథమిక పరిశ్రమలలో కూడా ముఖ్యంగా
విదేశ, బ్రిటిష్ పారిశ్రామికులకు సంబంధించిన పరిశ్రమలలో, ప్రై
వేటురంగానికే ప్రభుత్వం పూర్తి స్వేచ్ఛ ఇస్తున్నది. ఆ విధంగా
ఈ ప్లాను వట్టిదగాగా తయారవుతున్నది.

ప్రభుత్వ పారిశ్రామికరంగాలలో 1236 కోట్లు, మున్సిపాలి
టీలలాంటి ప్రభుత్వ సన్నిహితసంస్థలలో 1000 కోట్లు పెట్టుబడి

పున్నదని, అందుచేత 1500 కోట్ల పెట్టుబడి మాత్రమే పున్న
 పై వేటురంగంపై ప్రభుత్వరంగం ఆధిపత్యం వహిస్తున్నదని ప్రభుత్వం
 వాదిస్తున్నది. ఈ వాదాన్ని నిశితంగా పరిశీలిద్దాం. ప్రభుత్వ
 రంగానికే సంబంధించినంతవరకు విద్యుచ్ఛక్తి సంస్థలలోను, ఇతర
 పరిశ్రమలలోను 93 కోట్ల పెట్టుబడివుంది. మిగిలినది రైల్వేలు,
 ప్రాజెక్టులు, రహదారి, రేడియోశాఖలు, పౌరవిమానయానంలాంటి
 వాటిలో వుంది. ఇవన్నీ పరిశ్రమలుకావు. ఇవి పారిశ్రామికరంగాని
 కంటటికీ వినియోగిస్తాయి అయితే వీటికి ఉత్పత్తివిధానంలో పెద్ద
 పాత్రలేదు, ఇక పై వేటురంగంలో 1500 కోట్లలో 200 కోట్లు
 మాత్రమే రవాణా, రహదారి శాఖలలోవుంది. మిగిలినది ఫ్యాక్టరీ
 లలో టీ, కాఫీ తోటలలో, గనులలో, విద్యుచ్ఛక్తి సంస్థలలోవుంది.
 అనగా ఉత్పత్తికి దోహదంచేసే పరిశ్రమలలో పై వేట్ వర్గాల పెట్టు
 బడిలో నూటికి 6 వంతులు మాత్రమే ప్రభుత్వానికున్నది. అందు
 చేత ఉత్పత్తిలక్ష్యాలు సాధించబడేట్లు ప్రభుత్వం చేయజాలదు.

రవాణా : రవాణా, రహదారి శాఖలలో 497 కోట్లు ఖర్చు
 చేయాలని ప్రణాళిక నిర్దేశించుతున్నది. ప్రధానంగా ప్రస్తుతం శిథిలా
 వస్థలోవున్న రైలుపెట్టెలు, ఇంజన్లు తొలగించి కొత్తవాటిని
 తెప్పించడానికి, రైల్వేలెన్లను మళ్ళీ కొత్తగా వేయడానికి ఈధనం
 ఉద్దేశించబడింది. అభివృద్ధికాని ప్రాంతాలలో, కొత్తరైల్వేల
 నిర్మాణానికిగాని, మన రైల్వేరహదారి శాఖలను స్వయం సమృద్ధి
 చేయడానికి తగినన్ని కర్మాగారాల నిర్మాణానికి గాని ప్రణాళికలో
 ఏర్పాటులేదు.

ఈవిధంగా పారిశ్రామిక రంగంలో విదేశ పెట్టుబడి ఆధిపత్యం
 అలాగే కొనసాగుతుంది. భారీపరిశ్రమల అభివృద్ధి వుండదు. ఇనుము

లోహల విషయములోను, రైల్వేలు, రోడ్ల పునరావాసంలోనూ, కొద్ది అభివృద్ధి జరిగినా, అమెరికన్, బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాదుల యుద్ధావసరాలకు వినియోగపడేందుకు వీలుగా జరుగుతుంది. వాస్తవానికి ఇండియాకు వచ్చిన అమెరికన్ పెట్రోబడిలో అత్యధిక భాగం లాభదాయకమైన పరిశ్రమలలో వెచ్చించబడే షరతుతో వచ్చిందని, ఉత్పత్తికి దోహదం చేసే పరిశ్రమల అభివృద్ధికి రాలేదని ప్రభుత్వమే చెబుతున్నది.

ఇరిగేషన్ ప్రాజెక్టులు : తాను ప్రారంభించిన, ప్రారంభించదలచుకున్న పెద్ద ఇరిగేషన్ ప్రాజెక్టులనుగూర్చి, హైడ్రోవిద్యుచ్ఛక్తి స్కీములను గురించి ప్రభుత్వం బాకాపూనుతున్నది. మన ప్రజలకు ఆహారధాన్యాలు గ్యారంటీ చేసేందుకు, ఈ ప్రాజెక్టులపై తమ పనరులన్నీ కేంద్రీకరించవలసి వస్తున్నదని ప్రభుత్వము పనికట్టుకుని ప్రచారంచేస్తున్నది. ప్రజలకు ఆహారం సమకూర్చుచే, దేశాన్ని పారిశ్రామికవంతంచేసే అవకాశం ఉండదని పేర్కొంటున్నది. ఈ ప్రాజెక్టులద్వారా భవిష్యత్తులో పరిశ్రమాభివృద్ధికి పునాదివేస్తున్నామని, విద్యుచ్ఛక్తి లేకుంటే పరిశ్రమల అభివృద్ధి సాధ్యంకాదనికూడా చెబుతున్నది. ఈ విధంగా సరియైన ప్రాతిపదికపై తమస్థానం తయారు చేయబడిందంటున్నది. ఈ ప్రాజెక్టులేమిటో చూద్దాం :

బహుముఖ ప్రయోజనకారులైన ప్రాజెక్టులపై ప్రభుత్వం, ఖర్చుపెట్టదలచినదంతా మూడు ప్రాజెక్టులకే — భాక్రానంగల్ దామోదర్, హిరాకుడ్ — ఉద్దేశింపబడింది. వీటిని పూర్తి చేసిన తర్వాతనే కోస్, కృష్ణా, కోయ్నా, చాంబాల్ ప్రాజెక్టులపై ప్రాథమిక కార్యకలాపాలు ప్రారంభమౌతాయని, ప్రభుత్వం చెబుతుంది. ఇందుకు ప్రథమదశ ముగించడానికే 300 కోట్లు అవుతుందట. ఈ

ప్లానులన్నీ కాగితమీదనే వున్నాయి. ప్రస్తుతం నిర్మాణదశలో వున్న ప్రాజెక్టును పూర్తిచేయడానికే ధనం దొరకనప్పుడు కొత్త ప్రాజెక్టులన్నీ బుట్టదాఖలు చేయబడతాయి. భాక్రానంగల్, హిరా కుడ్, దామోదర్ ప్రాజెక్టుల పూర్తి నిర్మాణం కూడా ఇంకా ముందటి సంవత్సరాలకు వాయిదా వేయబడుతుంది. వీటిపై వ్యయం అంచనాలుకూడా ఎప్పటికప్పుడు పెరిగిపోతున్నాయి.

ప్రస్తుతం నిర్మాణంలో వున్న మేజర్ ఇరిగేషన్ ప్రాజెక్టులపై 650 కోట్లు ఖర్చు అవుతుందని, వీటివల్ల 80 లక్షల ఎకరాలు సాగవు తుందని ప్రభుత్వం ఆశిస్తున్నది. మైనర్ ఇరిగేషన్ ప్రాజెక్టులపై 105 కోట్లతో 110 లక్షల ఎకరాలు సాగులోకి తీసుకురాగలమనికూడా ప్రభుత్వం భావిస్తున్నది. అయితే ఈ ప్లాను పూర్తి అయినతర్వాత కూడా మొత్తం 650 లక్షల ఎకరాలకుమించి సాగులోకిరాదు. అంటే, ప్రస్తుతం సాగులో వున్నదానిలో 5వ వంతు అన్నమాట. దీనినిబట్టి, దేశంలోని అనేక ప్రాంతాలలో నేనున్న దుస్థితిని, నీటి కరువును నివారించడానికి మైనర్ ఇరిగేషన్ ప్రాజెక్టులపై కేంద్రీకరించటం ఆర్థికంగా లాభదాయకమని తేలుతున్నది. అయితే వీటితోపాటు మేజర్ ప్రాజెక్టులనుకూడా అభివృద్ధి చేయాలి. ఉదాహరణకు కృష్ణాప్రాజెక్టులను అభివృద్ధిచేసే పేరుతో వంశధార, నాగావళి ప్రాజెక్టులనుగాని, రాయలసీమలో వివిధ ప్రాజెక్టులనుగాని వాయిదా వేయనవసరంలేదు.

పంచవర్ష ప్రణాళిక పూర్తి అయ్యేటప్పటికి విద్యుచ్ఛక్తిని 23 లక్షల కిలోవాట్లనుండి 35 లక్షల కిలోవాట్లకు పెంచవచ్చునని ప్రభుత్వం ఆశిస్తున్నది. అప్పుడు ఇండియాలో మనిషి సగటున సంవత్సరానికి 14 యూనిట్ల విద్యుచ్ఛక్తి ఉపయోగిస్తాడన్నమాట.

2000 కోట్ల రూపాయలు వ్యయమయ్యే హైడ్రో విద్యుచ్ఛక్తి
 స్కీములు తయారు చేశామని 20 ఏళ్ళలోపల వీటివల్ల నాలుగు
 కోట్ల ఎకరాల భూమి సాగులోకి వస్తుందని, అదనంగా 70 లక్షల
 కిలోవాట్ల విద్యుచ్ఛక్తి ఉత్పత్తి అవుతుందని, ప్రభుత్వం చెబు
 తున్నది. అంటే ఈ స్కీములన్నీ పూర్తి అయినా మన ప్రజలకు
 లభ్యమయ్యే విద్యుచ్ఛక్తి కోటి కిలోవాట్లకు అనగా మనిషికి
 60 యూనిట్లకు మించదు. కాగా బ్రిటన్ లో మనిషికి 1100 కిలో
 వాట్లు, అమెరికాలో 2200 కిలోవాట్లు, కెనడాలో 4000 కిలోవాట్లు
 ఉపయోగిస్తున్నారు.

అందుచేత పై వివరాలనుబట్టి మన దేశంలో పారిశ్రామికాభి
 వృద్ధికి ఎక్కువ అవకాశం వుండదని స్పష్టమవుతున్నది. హైడ్రో
 విద్యుచ్ఛక్తి ప్రాజెక్టులను నిర్మిస్తూనే బాగు తదితర పరిశ్రమలపై
 కూడా శ్రద్ధవహించి వుంటే పారిశ్రామిక అభివృద్ధికి అవసరమైన
 శక్తి లభించి వుండేది.

అయితే బాగుఉత్పత్తి ప్రస్తుతం 3 కోట్ల 40 లక్షల టన్నులు
 వుండగా పంచవర్ష ప్రణాళిక తర్వాత 60 లక్షల టన్నులు మాత్రమే
 అదనంగా ఉత్పత్తి అవుతుంది.

ప్రస్తుత వ్యయానికి, పంచవర్ష ప్రణాళిక క్రింద వ్యయానికి

తారతమ్యం

1950-51 లో కేంద్రరాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు ఆయా అంశాలపై
 ఎంతఖర్చు పెట్టిందీ, వచ్చే 5 సంవత్సరాలలో ఎంత ఖర్చుపెట్ట
 దలచిందీ చూద్దాం.

1950—51 పంచవర్ష ప్రణాళిక కింద
కోట్ల రూ॥ (సంవత్సరానికి)

	మొత్తం వ్యయం	వ్యయం
వ్యవసాయం సామాజికాభివృద్ధి మేజర్, ఇరిగేషన్ విద్యుచ్ఛక్తి	35	360
ప్రాజెక్టులు	60	560
పరిశ్రమలు	13	173
రవాణా	59	497
విద్య	20	155
ఆరోగ్యం	9	100
గృహనిర్మాణం, కార్మిక శ్రేయస్సు, నిమ్నజాతుల అభివృద్ధి వగైరా	6	85
పునరావాసం	18	85
	<u>220</u>	<u>404</u>

ఈ పట్టికనుబట్టి 1950-51 లో ప్రభుత్వం ఆయా అంశాలపై ఖర్చు పెట్టిన మొత్తాలను రెండింతలు మాత్రమే పంచవర్ష ప్రణాళిక కింద ఏటా ఖర్చుపెట్టబడుతుందని తేలుతుంది. అయితే రాష్ట్ర, కేంద్రప్రభుత్వాల ఆదాయం సంవత్సరానికి 750 కోట్ల రూపాయల నుండి 900 కోట్ల రూపాయలకు పెరిగింది. ప్రభుత్వం ఏటా సేకరించదలచిన 300 కోట్ల రూపాయల రుణాన్ని కలిపితే, సంవత్సరానికి ప్రభుత్వంనద్ద 1200 కోట్లు వుంటుంది. జాతీయ నిర్మాణ కార్యక్రమాలపైన, సాంఘిక సేవపైన ఖర్చును తీసుకుంటే, 1950-51లో నూటికి 30 వంతులు (750 కోట్లలో 220 కోట్లు) ఖర్చుపెట్టబడింది. పంచవర్ష ప్రణాళిక కింద ఏటా నూటికి 34 వంతులు (1200 కోట్లలో 404 కోట్లు) ఖర్చుచేయబడుతుంది. అంటే రెవిన్యూ ఆదాయం

అయితేనే, రుణాలయితేనే, నూటికి 70 వంతులు పరిపాలనా విషయాలపైన, రక్షణ, భద్రతాశాఖలపైన ప్రభుత్వం ఖర్చుచేస్తూనే ఉంటుంది..

అనగా నేడు వివిధ జాతీయనిర్మాణ విషయాలపైన, సాంఘిక సేవా కార్యక్రమాలపైన ఖర్చుపెడుతున్న మొత్తా లనే చేర్చి దానికి “పంచవర్ష ప్రణాళిక” అని నామకరణం చేస్తోంది ప్రభుత్వం.

ఆదాయం విషయంలో ప్రభుత్వ అంచనాలు క్రిందివిధంగా వున్నాయి :

రెవిన్యూఆదాయం మిగులు 738 కోట్లు; దేశంలో రుణాలు, సేవింగ్సు 520 కోట్లు; కరెన్సీనోట్ల ముద్రణద్వారా 290 కోట్లు; ఈనరకే అందిన విదేశరుణాలు 166 కోట్లు; ఇకమీదట తీసికొనున్న విదేశరుణాలు 655 కోట్లు. అనగా 821 కోట్లు (నూటికి 40 వంతులు) విదేశరుణాలద్వారా లభ్యమవుతుంది. ఒక దేశప్రణాళిక నిర్వహణకు ఈ విధంగా విదేశాలపై ఆధారపడడం కనివిని ఎరుగనివిషయం. దీనివల్ల విదేశప్రాబల్యంనుంచి ఇండియా బయటపడటానికి బదులు, విదేశాలపై ప్రధానంగా బ్రిటన్, అమెరికాలపై ఇండియా మరింతగా ఆధారపడనలసి వస్తుందని స్పష్టమవుతున్నది.

తమ ప్రణాళిక నిర్వహణకు ఆర్థిక సౌలభ్యం తక్కువగా వున్నదని ప్రణాళికా రచయితలే అంగీకరిస్తున్నారు. ప్రణాళిక నిర్వహణకు ధనం ఎలాసమకూరు తుందో చూద్దాం.

రాష్ట్రాలలో, కేంద్రాలలో 738 కోట్ల రూపాయల రివెన్యూ మిగులు వుంటుందని చెప్పబడింది. వాస్తవంలో ఈ అంచనాలు తలకిందులైనాయి. ఏటా 150 కోట్లు మిగులు వుంటుందని అంచనా వేయగా 1952-53 లో రాష్ట్రాలలో 25 కోట్లు లోటు, కేంద్ర

ములో నామమాత్రంగా 3 కోట్లు మిగులూతేలింది. తాము అనుకున్న దానికంటే లోటుఎక్కువగా ఏర్పడుతున్నదని రాష్ట్రాలలో ఆర్థికమంత్రులు గోలపెడుతున్నారు. ఉదా॥ మద్రాసుప్రభుత్వం తమ లోటు 4 కోట్లుగాక 10 కోట్లకు పెరుగుతుందని తెలిపింది.

ఇక కేంద్రంలో అనేక ఎగుమతి సుంకాలు రద్దుచేసి, భారత వ్యాపారస్తులు తమ సరకులను విదేశాలకు విరివిగా ఎగుమతి చేసుకోడానికి అవకాశం కల్పించారు. దీనితో ఎగుమతి దిగుమతి సుంకాలవల్ల ఆదాయం తీవ్రంగా పడిపోతుంది. కేంద్రబడ్జెటు పెద్ద లోటు బడ్జెటుగా తయారవుతుంది. తత్ఫలితంగా ఏటా 150 కోట్ల మిగులుకు బదులు లోటు బడ్జెటు క్రమక్రమంగా పెరిగిపోతాయి. అందుచేత 150 కోట్లు మిగులు సంపాదించటానికి పన్నులు హెచ్చించడం, కొత్తపన్నులు విధించడం జరుగుతుంది. ఈవరకే పన్నులభారంతో కృంగిపోతున్న ప్రజలు ఈ కొత్త పన్నులను ప్రతిఘటిస్తున్నారు. వివిధరాష్ట్రాలలో అమ్మకపుపన్నుకు, భూమి సిస్తు సర్ఛార్జీలకు, అభివృద్ధిపన్నులకు వ్యతిరేకంగా వుద్యమాలు సాగుతున్నాయి.

ప్రజల జీవనప్రమాణం పడిపోతున్నందున, మన ప్రభుత్వం సంపాదించదలచిన 520 కోట్ల రుణంకూడ సమకూరదు. ప్రభుత్వానికి రుణం ఇవ్వడానికి ప్రజలవద్ద ధనం ఏమాత్రమూ వుండదు. అందుచేత ప్రభుత్వం విదేశరుణాలపైనే ఎక్కువగా ఆధారపడడం, మనదేశ స్వాతంత్ర్యాన్ని హరించే విదేశాల ప్రాబల్యానికి తల వొగ్గడం సంభవిస్తుంది. అమెరికాతో కమ్యూనిటీ ప్రాజెక్టులపైన, సాంకేతిక సహకారంపైన చేసుకున్న ఒడంబడికలు, అమెరికా ప్రాబల్యంక్రింద వున్న ప్రపంచబ్యాంకుతో చేసుకున్న ఒడంబడిక ఇందుకు ఉదాహరణలు.

వీటన్నింటిలోనూ ఈ రుణాలు ఎలా ఖర్చుపెట్టాలి అనే విషయాన్ని పరిశీలించడానికి మన ప్రభుత్వానికి ఆదేశాలివ్వడానికి అమెరికన్ “ప్రవీణులకు” సోకర్యా లివ్వబడుబడుతున్నాయి. రాయ బారులకిచ్చే హోదా వారికి ఇవ్వబడుతున్నది. ఇదికాక మరో మార్గం ఏమిటంటే కరెన్సీనోట్లు ముద్రించటం; ఇందునల్ల ద్రవ్యోల్బణం పెరగటంతో కష్టజీవులందరికీ, చిన్న, మధ్యతరగతి వర్తకులకు, పారిశ్రామికులకు తీవ్రమైన నష్టం కలుగుతుంది. పెద్దయెత్తున ద్రవ్యోల్బణం గుత్తదారీ వర్గాలకు తప్ప మరెవ్వరికీ లాభకారికాదు.

అందుచేతనే ఈ ప్రణాళిక, ప్రణాళికానిర్వహణకు ప్రభుత్వం అవలంబించే పద్ధతులనల్ల కార్మికవర్గం, రైతాంగం, మధ్యతరగతులు, చిన్న, మధ్యతరగతి వర్తకులు, పారిశ్రామికులు తీవ్రంగా నష్టపోతారని, గుత్తదారీవర్గాలు మాత్రమే లాభపడతాయని మేము చెబుతున్నాము.

నాల్గవ ప్రకరణం

సోవియట్, చైనా, ఇండియాల మొదటి

పంచవర్ష ప్రణాళికలకు తారతమ్యం

సోవియట్ యూనియన్ తన మొదటి పంచవర్ష ప్రణాళికను 1928 లో ప్రారంభించి 4 సంవత్సరాల 3 నెలలలో పూర్తిచేసింది. మన ప్రణాళికకు సోవియట్ ప్రణాళికకు గల తారతమ్యాన్ని పరిశీలిద్దాము.

1928 లో సోవియట్ 19 లక్షల కిలోవాట్ల విద్యుచ్ఛక్తిని ఉత్పత్తి చేసింది. $4\frac{1}{4}$ సంవత్సరాలలో యీ ఉత్పత్తి 47 లక్షల కిలోవాట్లకు పెంచబడింది. అనగా $2\frac{1}{2}$ రెట్లు పెంచబడింది. ఇండియాలో 1950 లో 23 లక్షల కిలోవాట్లు ఉత్పత్తి అయింది. పంచవర్ష ప్రణాళిక పూర్తి అయ్యేసరికి యీ ఉత్పత్తి 35 లక్షల కిలోవాట్లకు అనగా $1\frac{1}{2}$ రెట్లకు మాత్రమే పెరుగుతుంది.

సోవియట్ లో మొదటి ప్రణాళిక క్రింద బొగ్గు ఉత్పత్తి 354 లక్షల టన్నులనుండి 643 లక్షల టన్నులకు పెంచబడింది (అనగా 100 కి 180 వంతులు). ఇండియాలో 320 లక్షల టన్నులనుండి

400 లక్షల టన్నులకు మాత్రమే పెరుగుతుంది. (అనగా 100 కి 25 వంతులు).

ముడి ఇనుము విషయంలో సోవియట్, తన ఉత్పత్తిని 33 లక్షల టన్నులనుండి 62 లక్షల టన్నులకు పెంచింది. ఇండియాలో 18 $\frac{3}{4}$ లక్షల టన్నులనుండి 25 $\frac{1}{2}$ లక్షల టన్నులకు మాత్రమే పెరుగుతుంది. అదేవిధంగా ఉక్కును సోవియట్ 43 లక్షల టన్నులనుండి 60 లక్షల టన్నులకు పెంచగా (100 కి 150 వంతులు), ఇండియాలో 10 లక్షల టన్నులనుండి 14 లక్షల టన్నులకు మాత్రమే పెంచబడుతుంది.

సోవియట్ రైలు ఇంజన్ల నిర్మాణము 480 నుంచి 1,20 కి పెంచబడగా, ఇండియాలో సంవత్సరానికి 117 మాత్రమే నిర్మించబడతాయి.

యంత్రపరికరాల ఉత్పత్తి సోవియట్లో 1700 నుండి 15000 లకు (10 రెట్లు) పెంచారు. ఇండియాలో 1100 నుంచి 4600 లకు మాత్రమే పెరుగుతుందని అంచనా (4 రెట్లు).

వినియోగదారుల వస్తువులవిషయంలో సోవియట్లో 16 కోట్ల జనాభాకు 700 లక్షల టన్నులు ఆహారధాన్యాలు ఉత్పత్తి చేయబడ్డాయి. మనప్రభుత్వము 38 కోట్ల జనాభాకు 600 లక్షల టన్నులు మాత్రమే ఉత్పత్తి చేయదలచింది. సోవియట్లో 1932 లో ప్రజలకు యిచ్చిన ఆహారధాన్యాన్ని యివ్వాలంటే యిండియా 1600 లక్షల టన్నులు ఉత్పత్తి చేయాల్సివుంది.

బట్టవిషయం చూస్తే సోవియట్లో 16 కోట్ల జనాభాకు 32500 లక్షల గజాలబట్ట తయారుచేయగా, యిక్కడ 38 కోట్ల ప్రజలకు 54000 లక్షల గజాలగుడ్డ తయారవుతుంది. సోవియట్లో

1932 లో ప్రజలు కట్టినగుడ్డుకు భారతప్రజలు కట్టారంటే యిక్కడ 75000 లక్షల గజాలగుడ్డును తయారు చేయాలి.

నగరాలలో సోవియట్ ప్రభుత్వం 90 లక్షల చదరపు అడుగుల అదనపు గృహవసతిని కల్పించింది. మనిషికి సగటున వసతిని 4.3 చదరపు గజాలనుంచి 5.3 గజాలకు పెంచారు. కాగా ఇండియాలో జనాభా పెరుగుదలనుబట్టి నగరాలలో సంవత్సరానికి $1\frac{1}{2}$ లక్షల గృహాలు అదనంగా కావలసియుండగా ప్రభుత్వము $1\frac{1}{4}$ లక్షల గృహాలను మాత్రమే నిర్మించదలచింది. అనగా యిండ్ల కొరత నానాటికి తీవ్రమౌతున్నదనమాట.

7-14 సంవత్సరాల మధ్య వయస్సుగల పిల్లల విద్యా బోధను 113½ లక్షలనుండి 217 లక్షలకు పెంచడానికి సోవియట్ ప్రభుత్వం పథకము వేసింది. 1932 కు మొత్తం జనాభాలో 100 కి 13 వంతులు స్కూలుకు వెళ్లటము జరిగింది. నగరాలలో 7-14 సంవత్సరాల వయస్సుగలవారంతా అప్పటికి స్కూళ్ళకు వెళుతున్నారు. గ్రామాలలో 100కి 85 వంతులు వెళుతున్నారు.

ప్రజారోగ్యం తీసుకొంటే 1928 లో సోవియట్‌లో 2 లక్షల హాస్పిటల్ మంచా లుండగా 1932లో 4 లక్షల 80 వేలకు చేరాయి. మన దేశంలో 5 ఏండ్లలో 107000ల నుండి 117000లకు మాత్రమే ప్రభుత్వము పెంచదలచింది. సోవియట్‌లో డాక్టర్లు 1932కు 76000 మంది అయ్యారు. అనగా 2000 మందికి 1 డాక్టరు చొప్పున తయారయ్యారు. ఇండియాలో 6000ల మందికి 1 డాక్టరు చొప్పున తయారవుతారు.

సోవియట్‌లో పంచవర్ష ప్రణాళికకు 85000 కోట్ల రూబుల్లు ఖర్చుపెట్టగా అందులో 100కి 67 వంతులు జాతీయ ఆర్థికపునర్నిర్మాణం

ణముపైన, సాంఘికాభివృద్ధిపైన, 18 వంతులు రక్షణ, పరిపాలన వగైరాలకు ఖర్చుచేసారు. ఇండియాలో 6000 కోట్ల రూపాయలలో 2000 ల కోట్లు జాతీయ ఆర్థిక పునర్నిర్మాణముపైన, సాంఘిక కార్యక్రమాలపైన ఖర్చవుతుంది. మిగతా పరిపాలన, రక్షణశాఖలపై వెచ్చించబడుతుంది.

తమ ప్రణాళికకు సోవియట్ ఎలా ధనము సేకరించింది? జాతీయపరిశ్రమలపై వచ్చే ఆదాయంవల్ల, పబ్లిక్, ప్రైవేటు రంగాలలో పరిశ్రమల ఆదాయంపై పన్నులవల్ల యీధనం సేకరించబడింది. విదేశాలనుంచి దాదాపు రుణాలుతీసుకోనేలేదు. ఇండియా 100 కి 40 వంతులు విదేశరుణాలపై ఆధారపడుతుంది.

సోవియట్ ప్రణాళిక ప్రతి పౌరుడికి ఆహారము, బట్ట, గృహవసతి, వుద్యోగము గ్యారంటీచేసింది. కార్మికుల వేతనాలు సంవత్సరానికి 700 రూబుల్సు నుంచి 1400 ల రూబుల్సుకు పెంచబడ్డాయి. ఇండియాప్రభుత్వ ప్లాను, సోవియట్ పౌరులకు గ్యారంటీచేయబడిన ఆహారము, గుడ్డలలో మూడవవంతు మాత్రమే కార్మికులకు లభ్యంచేస్తున్నది. కార్మికుల జీతాలపెరుగుదల అరికట్టబడుతున్నది. యజమానుల లాభాలుమాత్రం ఆకాశాన్ని అంటు తున్నాయి.

చై నా - ఇండియా

3 సంవత్సరాల తర్వాత చైనాలో భూస్వామ్య విధానం రద్దుచేయబడి 12 కోట్ల ఎకరాల భూమి రైతులకు పంచబడింది. భూసంస్కరణలతో, ప్రజాపరిపాలనతో చైనా ఏమి సాధించిందో చూదాము.

చైనాలో 20 కోట్లటన్నుల ఆహారం, అపరాలు, బంగాళా
 దుంపలువగైరా ఉత్పత్తి అవుతుంటే, ఇండియాలో 6 కోట్ల టన్నులు
 మాత్రమే ఉత్పత్తి అవుతున్నది. ఇండియాకంటే చైనా జనాభా
 3వవంతు జాస్తి. ఇదికూడ లెక్కలోకి తీసుకుంటే, మన దేశంలోకన్నా
 రెండింతల ఆహారం చైనా ప్రజలకు లభిస్తున్నది. బట్టి ఇండియాలో
 ఎంత ఉత్పత్తి అవుతున్నదో చైనాలో కూడ అంత ఉత్పత్తి అవు
 తున్నది. అయితే ఇండియా ఉత్పత్తిలో 4వ వంతు ఎగుమతి అవు
 తున్నందున ఉభయదేశాలలోనూ మనిషికి సగటున 10 గజాల గుడ్డ
 లభిస్తున్నదని చెప్పవచ్చు. చైనాలో 330 లక్షల టన్నులబొగ్గు,
 25 లక్షలటన్నుల ముడి ఇనుము ఉత్పత్తి అవుతున్నది. ఇండియాలో
 350 లక్షలటన్నుల బొగ్గు, 25 లక్షలటన్నుల ముడిఇనుము ఉత్పత్తి
 అవుతున్నది. ఇండియాలో నేడున్న పారిశ్రామిక స్థాయిలోనే చైనా
 కూడా పంచవర్ష ప్రణాళిక ప్రారంభిస్తున్నది. పైగా ఇండియాలో
 35000 మైళ్ళ రైల్వేలైన్లు వుండగా, చైనాలో 15000 మైళ్ళ రైల్వే
 లైన్లు మాత్రమే వున్నవి. ఇండియా జనాభా 36 కోట్లు కాగా,
 చైనా జనాభా 48 కోట్లు. పాకిస్తాన్ దండయాత్ర ప్రమాదాన్ని
 కాశ్మీర్ లోవలె ఇండియా కాచుకోవలసివుంది. చైనా వాస్తవంగా
 కొరియాలో అమెరికన్ దురాక్రమణను ఎదిరిస్తున్నది.

అయినప్పటికీ 5 ఏళ్ళ కాంగ్రెస్ రాజ్యంలో పోల్చి చూస్తే
 గత మూడు సంవత్సరాల్లో చైనాలో జరిగిన పునర్నిర్మాణం, ఆర్థిక
 రంగంలో వారు సాధించిన విజయాలు ప్రతివారికీ స్పష్టంగా కనబడు
 తున్నాయి. వచ్చే ఒకటి రెండు సంవత్సరాలలో చైనా తన పంచవర్ష
 ప్రణాళికను ముందుకు తీసికొని వెళుతుంది. నిరుద్యోగాన్ని నిర్మూ
 లించి తన ప్రజలకు ఇతోధిక సౌకర్యాలు కలుగజేస్తుంది. ఇండియాలో

కాంగ్రెస్ భూస్వామ్య గుత్తదారీ ప్రభుత్వం మన ప్రజలను మరింత తోమానికి గురిచేస్తుంది. పంచవర్ష ప్రణాళిక మరుగున పడిపోయి దాని దినాల్లాకోరుతనం మరింత నగ్నంగా బయటపడుతుంది.

యూనిట్	చైనా 1952	భారతదేశం 1952
విద్యుచ్ఛక్తి (లక్షల కిలోవాట్లు)	?	25
బొగ్గు (లక్షల టన్నులు)	350	350
క్రూడ్ ఆయిల్ (లక్షల టన్నులు)	.90	3
ముడిఇనుము (")	25	3.5
ఉక్కు (")	20	10
సిమెంటు (")	20	30
ధాన్యగింజలు (")	1500	600
నూనెగింజలు (")	200	50
పంచదార (")	11	15
నూలుబట్టలు (లక్షల గజాలు)	5000	4500
ప్రత్తి (లక్షల టన్నులు)	12.5	5.5
తేయాకు (")	5	3
పొగాకు (")	20	3

పై వివరాలు యాక్రింది టేబుల్స్‌లో సూచించబడ్డాయి.

	సోవియట్ యూనియన్			భారతదేశం	
	ప్రణాళిక ప్రారంభం		1955 నాటికి	1950	1955
	1928	1932			
జనాభా (కోట్లు)	15	16	22	36	38
విద్యుచ్ఛక్తి (లక్షల కిలోవాట్లు)	19	47	350	23	35
బొగ్గు, పీట్ (ఒక రకమైన వంటచెరుకు) (లక్షల టన్నులు)	425	780	4500	320	400
క్రూడ్ ఆయిల్, గాస్ (లక్షల టన్నులు)	116	223	700	3	20
ముడిఇనుము (లక్షల టన్నులు)	33	62	350	18.75	25.5
ఉక్కు (లక్షల టన్నులు)	43	59	440	9.5	14
రైల్వే యింజన్లు (సంఖ్య)	480	1115	?	—	170
యంత్ర పరికరాలు (వేలు)	1.7	15	100	1.1	4.6
కార్లు (వేలు)	3	24	500	4	30
ట్రాక్టర్లు (వేలు) 15 హెచ్.పి.	1.3	51.5	250	—	—
బాయిలర్లు (చదరపు మీటర్లు)	88	164		—	50
టర్బైన్స్ (కిలోవాట్లు)	60	314		—	—
సిమెంట్ (లక్షల టన్నులు)	17.5	35		27	48
వైట్రేట్స్ (వేల టన్నులు)	1286	4930		46	450
(ఆమెనియా సత్స్)					
ఫాస్ఫేట్లు (వేల టన్నులు)	215	1000		55	180
సర్ ఫ్యూరిక్ ఆసిడ్ (వేల టన్నులు)	211	553		99	192
సోడా ఆష్ (వేల టన్నులు)	215	284		45	78
కాస్టిక్ సోడా (వేల టన్నులు)	—	80		11	33
కాగితం (వేల టన్నులు)	406	471		136	241

దై నందిన అవసరాలు

తిండిగింజలు(అపరాలు,బంగారా
దుంపలు, నూనెగింజలతోసహా

(లక్షల టన్నులు)	750	800	2000	600	700
ఒక్కొక్కనికి - టన్నులు	.5	.5	.9	.16	.18
పంచదార (లక్షల టన్నులు)	13	18	45	10	15
నూలు, పూలువస్త్రాలు					
(కోట్ల గజాలు)	327.5	325	900	352	540
,, (ఒక్కొక్కనికి గజాలు)	22	20	45	10	14
చెప్పలు (లక్షల జతలు)	660	1470	5500	850	900

సాంఘికాభివృద్ధి

డాక్టర్లు (వేలు)	63	76		60	73
ఎంతమందికి ఒక డాక్టర్లు	2400	2100		6000	5200
హాస్పిటలు మంచాలు					
(శానిటోరియమ్, విశ్రాంతి గృహాలను కలుపుకొని) వేలు	200	480		107	117
ఎంతమందికి ఒక మంచం	750	320		3400	3250
ఆసుపత్రులు (వేలు)	6.5	9.7		6.6	7.5
విద్యార్థులు :					
ప్రైమరీ, మధ్య తరగతులు					
(8-11 మధ్యవయస్సు) లక్షలు	100	180		200	250
సెకండరీ తరగతులు					
(12-14 మధ్య వయస్సు) ,,	10	36		44	58

ఇంటర్మీడియట్ కాలేజీలు

(15-17 సం. మధ్య) ,, 4 6 1.61

యూనివర్సిటీ డిగ్రీ ,, 1.60 4 1.04

టెక్నికల్ స్కూళ్లు
కాలేజీలు (వేలు) 500 2000 210

ఇతరాలు

కార్మికుల వేతనాలు

(సం॥ నికి) రూబుల్లు 700 1400 985 రూ.లు

జాతీయ పునర్నిర్మాణం

(కోట్లు) 380 2370 90 ,,

సోషల్ సర్వీసెస్ ,, 145 370 145 ,,

రక్షణ, పరిపాలన ,, 145 420 485 ,,

ఐదవ ప్రకరణం

సరియైన ప్రణాళికకు ఉండవలసిన లక్షణాలు

ఏ ప్రణాళిక జయప్రదం కావాలన్నా క్రింది పరిస్థితులు వుండాలి.

(1) విస్తృతమయ్యే దేశీయమార్కెటు ఉండాలి. అసంఖ్యాక భారతప్రజల జీవనప్రమాణాన్ని క్రమబద్ధంగా పెంచటం వలననే అట్టి మార్కెటు ఏర్పడుతుంది. అప్పుడే మన పారిశ్రామిక, వ్యవసాయక వస్తువులకు వాటి పెరుగుదల కనుగుణ్యంగా దేశంలో డిమాండువుంటుంది. ఎగుమతి మార్కెటుమీద, పెట్టుబడిదారులకు భూస్వాములకు లాభాల పెరుగుదలమీద ఆధారపడి అధికోత్పత్తి ప్రణాళికలు వేసుకోలేము.

(2) ఉత్పత్తి, పంపకం, విదేశవ్యాపారాలమీద ప్రభుత్వానికి కంట్రోలు వుండాలి. వివిధరంగాలకు, ఆయా రంగాలలోని విభాగాలకు నిర్ణయించిన లక్ష్యాలను ప్రభుత్వం సాధించ సామర్థ్యం లేనిదే, ఎట్టి ప్రణాళిక వేసినా విఫలంకాకతప్పదు.

(3) విదేశవ్యాపారంపై ప్రభుత్వానికి పూర్తి కంట్రోలు వుండాలి. దానిని ఫ్రీవేట్ వ్యాపారస్తులకు వదిలివేయరాదు. ఎందు

చేశనంటే, తమ ప్లానుప్రకారం యంత్రసామాగ్రి ఇతర వస్తువులు ఎంత దిగుమతిచేసుకోవాలో ప్రభుత్వమే నిర్ణయించుకోగలదు; ఆవిధంగా తెప్పించుకోగలదు. మన అవసరాలు పోను ఈ దిగుమతులకు సరిపడేట్లు ఎంత ఎగుమతిచేయాలో కూడా ప్రభుత్వమే నిర్ణయించగలదు. అయితే పంచవర్ష ప్రణాళికకింద ప్రభుత్వానికి విదేశ వ్యాపారంపై అలాంటి కంట్రోలులేను. పార్టీశామికులు తమ యిష్టంవచ్చినంత ఉత్పత్తి చేయవచ్చు. లాభాలు సంపాదించడం కోసం తమ యిష్టప్రకారం ఎగుమతిచేయవచ్చు. మన ఆర్థికాభివృద్ధికి, మన ప్రజల ప్రయోజనాలకు అవసరంలేనపుడుకూడా వారు తమ యిష్టంవచ్చిన సరకులను దిగుమతిచేయవచ్చు.

(4) భారీ పరిశ్రమల నిర్మాణం, ఉత్పత్తి సాధనాల అభివృద్ధి-అనగా వినియోగ వస్తువుల పరిశ్రమలలో కంటే ఉత్పత్తి సాధనాల పరిశ్రమలలో ఎక్కువగా పెట్టుబడి పెట్టడంకూడా జాతీయ ప్రణాళిక జయప్రదం గావటానికి ప్రాధమికావసరం. ఉక్కు, యంత్రోత్పత్తి, బొగ్గు, విద్యుచ్ఛక్తి, లోహపరిశ్రమలు నిర్మించవిడే, యంత్రాలుగాని, ఉత్పత్తి సాధనాలుగాని మనం తయారుచేయలేము. ఇవిలేనిదే ప్రజల వినియోగ వస్తువులు తయారుచేసే ఫ్యాక్టరీలను నిర్మించటం సాధ్యంకాదు.

(5) దేశంలో కొనుగోలుమార్కెటు పెరగాలంటే, ప్రసాద మంగా ఫ్యూడల్ విధానాన్ని, మన ఆర్థిక వ్యవస్థపై సామ్రాజ్యవాద ప్రాబల్యాన్ని నిర్మూలించాలి. రైతులకు, వ్యవసాయ కూలీలకు, ఉచితంగా భూమి పంచి, కౌలు, అప్పుల బాధల నుంచి వారిని విముక్తి చేయాలంటే, ఫ్యూడలిజాన్ని నిర్మూలించవలసి వుంది. ఇది జరిగినపుడే రైతుల కొనుగోలుశక్తి పెరుగుతుంది. వారు మన పరిశ్రమలలో తయారయ్యే వస్తువులను కొనగలుగుతారు.

ఆధునిక ఉత్పత్తి సంబంధాల అభివృద్ధికి (పెట్టుబడిదారీ సంబంధాలు కూడా) ఫ్యూడల్ వ్యవస్థ తీవ్ర ప్రతిబంధకంగా వుంది. ఫ్యూడల్ వర్గాల ద్వారానే సామ్రాజ్యవాదులు మన ఆర్థికవ్యవస్థపై పెత్తనం చెలాయించారు. ఇప్పటికీ చెలాయించుతున్నారు. అందుచేత ఫ్యూడల్ వ్యవస్థను నిర్మూలించడం ద్వారానే మన ఆర్థికవ్యవస్థపై సామ్రాజ్యవాదుల పెత్తనాన్ని దెబ్బతీయగలుగుతాము.

మన ఉత్పత్తి పెరగాలంటే, మన ఆర్థికవ్యవస్థపై సామ్రాజ్యవాదుల ప్రాబల్యాన్ని తొలగించాలి. ఇండియాలోని 1500 కోట్ల పెట్టుబడిలో 600 కోట్లు విదేశ సామ్రాజ్యవాదులు పెట్టారు వారి మేనేజింగ్ ఏజన్సీపద్ధతి ద్వారా మన ప్రధానపరిశ్రమలలో పెక్కింటిని వారు కంట్రోలు చేస్తున్నారు. మన పరిశ్రమలలో దాదాపు 2 వంతులు విదేశ సామ్రాజ్యవాదులే కంట్రోలు చేస్తున్నారనటం అతిశయోక్తి కాదు.

మన ప్రభుత్వం ఇండియాలోని బ్రిటిష్ పెట్టుబడిని స్వాధీనం చేసుకోడానికి పూనుకోకుండా, వారు మరింతగా పెట్టుబడి దిగుమతి చేయడానికి, లాభాలు చేసుకోవడానికి అవకాశం ఇస్తున్నది. అంతే కాదు. అమెరికన్ సామ్రాజ్యవాదులనుంచి రుణాలు తీసుకుంటున్నది. మన ఆత్మగౌరవానికి భంగకరమయ్యే రీతిగా ఒడంబడికలు చేసుకుంటూ, మన స్వాతంత్ర్యానికి ప్రనూదకరమైన షరతులకు తలబడ్గివున్నది. తద్వారా మనదేశంపై అమెరికన్ల రాజకీయ, సైనిక ప్రాబల్యానికి అవకాశం కల్పిస్తున్నది.

(6) గ్రామపంచాయితీలనుండి పైవరకూ, అన్ని అంతస్తులలోనూ, ప్రజామోచకరమైన పరిపాలన ఉండాలి. ప్రజలచేత ఎన్నుకోబడిన ప్రతినిధులు ఆయా అంతస్తులలో జరిగే ప్లానులను, నిర్ణయాలను

యాలను అమలు పర్చాలి. వీరు తమనెన్నుకున్న ఓటర్లకు జవాబు దారీ వహించాలి. వీరు సంతృప్తికరంగా పనిచేయనపుడు వీరిని వెనక్కి రప్పించడానికి ఓటర్లకు హక్కుండాలి.

ప్రస్తుత ప్రభుత్వంలాగా భూస్వాముల, గుత్తదారీవర్గాల ప్రాబల్యంలో ఉండక నిజమైన ప్రజాప్రభుత్వమై ఉండాలి.

ఈ పరిస్థితులు ఏర్పడినపుడు, మనజాతీయాదాయం ప్రస్తుత స్థాయిలోనే ఉన్నప్పటికీ, మన ఆర్థిక వ్యవస్థను అభివృద్ధి చేసుకోడానికి ప్రప్రథమంగా కింది మొత్తాలు లభ్యమవుతాయి.

(1) కేంద్ర, రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు ప్రస్తుతం పన్నులద్వారా 900 కోట్లు సంపాదిస్తున్నాయి. ఇందులో పరిపాలనా సిబ్బందికి, పోలీసు సిబ్బందికి 3వ వంతుకంటే ఎక్కువ ఖర్చుకారాదు. అప్పుడు ఏటా 600 కోట్లు మిగులుతుంది.

(2) సంస్థానాధీశుల వద్దనున్న నిధులను స్వాధీనం చేసుకుంటే 500-1000 కోట్లలోపు ధనం లభిస్తుంది. (సంవత్సరానికి 100-200 కోట్లమధ్య)

(3) జమీందార్లకు, జాగీర్దార్లకు నష్టపరిహారం ఆపివేస్తే, 500 కోట్లు మిగులుతాయి. ఈ మొత్తంమీద ఏటా వడ్డీ తదితర చార్జీలక్రింద 50 కోట్లు మిగల్చవచ్చు.

(4) వ్యవసాయకూలీల, బీద, మధ్యతరగతి రైతులకూ, ధనిక రైతులకుకూడా కౌలుభారం రద్దుచేస్తే 1000 కోట్ల రూపాయల వరకు మిగులుతుంది. ఇందులో సగం మొత్తానికి వినియోగవస్తువులు కొనుక్కొనిస్తే, వ్యవసాయాభివృద్ధికి 500 కోట్ల రూపాయల పెట్టుబడి చేకూరుతుంది.

(5) బీదరైతులపైనా, వ్యవసాయకూలీల పైనా రుణ భారాన్ని రద్దుచేస్తే, కనీసం దానిని తగ్గించనన్నా తగ్గిస్తే, ఈ వర్గాల వారికి ఏటా అదనంగా 100 కోట్లు మిగులుతుంది. ఈ మొత్తం కూడా వ్యవసాయంలో వినియోగపడుతుంది.

(6) ఇక ప్రైవేట్ పారిశ్రామికరంగాన్ని తీసుకుంటే, అందులో 1500 కోట్లు పెట్టుబడివుందని, దీనిపై సంవత్సరానికి 500 కోట్ల లాభం వస్తున్నదని ప్లానింగ్ కమిషన్ తెలిపింది. ఈ మొత్తంలో 250 కోట్లు జీతాలకింద, 100 కోట్లు ఆదాయపు పన్ను, కార్పొరేషన్ పన్నులకింద, 25 కోట్లు ఆదాయపుపన్ను లేక డివిడెండ్ కిందా తీసివేస్తే, అర్థికాభివృద్ధికి ఏటా 125 కోట్లు మిగులుతుంది.

25 కోట్లు డివిడెండు చెల్లించటమంటే, మొత్తం జీతాల బిల్లులో 10 వ వంతు అన్నమాట. వాటాదార్లకన్నా కార్మికులు ఇతర ఉద్యోగులు ఎన్నో రెట్లు ఎక్కువవుంటారనే విషయం గుర్తుంచు కుంటే, పై 25 కోట్లు ఏమీ తక్కువ మొత్తంకాదు. యజమానులు ఇందువలన బాధపడనలసిన అగత్యం వుండనేవుండదు.

పై మొత్తాలన్నిటినీ కలుపుకుంటే, ఏటా 1500 కోట్లు అవుతుంది. అనగా 5 సంవత్సరాలకు 9000 కోట్లు (వడ్డీ వగైరా చేర్చి) లభ్యమవుతుంది. ప్రభుత్వ ప్రణాళికకింద 2000 కోట్లు నూత్రమే ఖర్చుపెట్టబడుతుంది. విదేశీరుణాలు లేకుండా, లోటు బడ్జెట్తో నిమిత్తంలేకుండా, లాభాలు, కౌలు, వడ్డీ భారాన్ని తగ్గించటంద్వారాను, పరిపాలన, పోలీసుసిబ్బందిపై దుబారాఖర్చుకు స్వస్తిచెప్పటం ద్వారానూ, ప్రస్తుత ప్రభుత్వప్రణాళికకంటే నాలుగు రెట్లు ప్రయోజనకరమైన ప్రణాళికను మనం అమలుజరుపుకోగలం.

ఇక మనం చేయవలసిందేమిటి? మనప్రజల కనీస అవసరాలు తీరేట్లు ఉత్పత్తిలక్ష్యాల సాధనకు ఈ 900 కోట్లరూపాయలను ఆయా కార్యక్రమాలకు విభజించాలి. భారీ పరిశ్రమలను అభివృద్ధి చేయటంద్వారా, మన జాతీయ ఆర్థిక వ్యవస్థకు పునాది ఏర్పరుచుకోవాలి.

విద్య, ఆరోగ్యం, గృహవసతులపై 3000 కోట్లు ఖర్చుచేసి నట్లయితే 6-11 సంవత్సరాల మధ్య వయసుగల పిల్లలందరికీ విద్య లభిస్తుంది. ఉచితవైద్య సౌకర్యం సమకూరుతుంది. వ్యవసాయం పైనా, ఇరిగేషన్ పైనా 2000 కోట్లు ఖర్చుపెడితే, ఈ వరకే అంచనాలు తయారయిన అన్ని మైనర్, మేజర్ ఇరిగేషన్ ప్రాజెక్టులు ప్రారంభించవచ్చు. నీటికోసం అలమటిస్తున్న వివిధ ప్రాంతాలకు నీటి సప్లయి చేయవచ్చు. భారీపరిశ్రమలకు రవాణా, రహదారిసౌకర్యాలకు ఇంకా 4000 కోట్లు మిగులు వుంటుంది.

ము గి ం పు

ముందటి ప్రకరణాలలో మన మొదటి పంచవర్ష ప్రణాళికను స్థూలంగా పరిశీలించాము. ఆర్థిక సంక్షోభము పెరిగిపోతున్న ఈ సమయంలో, నిరుద్యోగం పెరిగిపోతూ ప్రజల కొనుగోలుశక్తి పడిపోతున్న ఈ పరిస్థితులలో ఆప్రణాళిక ఎలా విఫలమవటం తద్వారా స్పష్టం చేశాము. మన ప్రజలకు ఆహారం, బట్ట, పని గ్యారంటీచేసే మా ప్రత్యామ్నాయ ప్రణాళికనుకూడా సూచించాము.

మా సూచనలు అమలుపరిస్తే ప్రస్తుత సాంఘిక వ్యవస్థలో నున్న అసమానత్వము తగ్గిపోయి మన ప్రజలకు సుఖసౌఖ్యాలు కలుగుతాయి. మనపై బ్రిటిష్ తదితర విదేశ సామ్రాజ్యవాదుల

మనకు సుస్థిరమైన స్వాతంత్ర్య ప్రతి

ప్రణాళిక ద్వారా మనలను బానిసలను చేయ
వర్గాల, భూస్వాముల, విదేశ సామ్రాజ్యవాదుల
మ్యూనిస్టు పార్టీ నిర్విరామంగా బహిర్యతం చేస్తుంది.
ప్రజలకు యితోధికంగా ప్రాజెక్టులు, సాంఘిక కార్యక్రమాలు
మీతూనే అసంఖ్యాక ప్రజల ప్రయోజనాలకు విరుద్ధమైన చర్య
కు వ్యతిరేకంగా ప్రజలను సమీకరించుతుంది. అయితే అదే సమ
యంలో లంచగొండి ఉద్యోగులమీద, కాంట్రాక్టర్లమీద, దుగాళా
పరులమీద ధనం దుర్వినియోగం చేయకుండా ప్రస్తుతం ప్రారంభిం
చిన ప్రాజెక్టుల, సూకళ్ళ, ఆస్పత్రుల నిర్మాణాన్ని యిప్పటికంటే
వేగంగా కొనసాగించాలని కమ్యూనిస్టు పార్టీ ముక్తకంఠంతో
డిమాండు చేస్తుంది.

మనసు ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం పంఖ్య	TPLA114B187
పుస్తకం పేరు	పంచవర్ష ప్రణాళిక
తారీఖు	26/10/24
ముందు అట్ట	no
వెనుక అట్ట	no
మొత్తం పేజీలు	49
పెద్ద పైకా పేజీలు	NO
భాగ పేజీలు	no
లేఖ పేజీలు	no
తయారు చేసినది	nazma
పేజీలు విడదీసినది	nazma
హ్యాన్ చేసినది	Chakranya
పరిశ్ల చేసినది	pragathi
పేజీలు పరిశూనినది	
లైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	no
పరిస్థితి	good